

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: **Z. H.**
státní příslušnost Čínská lidová republika
zastoupený JUDr. Janem Luhanem, advokátem
sídlem Masarykova 1250/50, 289 22 Lysá nad Labem

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 2. 2018 č. j. OAM-214/ZA-ZA11-ZA16-2016, ve věci mezinárodní ochrany

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobci nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1995 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu).
2. Proti v záhlaví označenému rozhodnutí žalovaného podal žalobce v zákonné lhůtě žalobu, v níž namítal, že splňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany dle § 12 písm. b) zákona o azylu. Má odůvodněný strach z pronásledování, a to z důvodu jeho náboženského vyznání. Je členem neregistrované (tzv. domácí) křesťanské církve. Jak on, tak i jeho okolí byli vystaveni jednání ze strany státu, které v něm vzbudilo obavy z pronásledování. Sám byl sledován policií a z obecně známých postupů čínské policie, kdy toto sledování předchází dalšímu zastrahování, pronásledování a zadržování, má za to, že tímto docházelo k ohrožení, jak jeho osoby, tak osob jemu blízkých, zejména jeho souvěrců. O hrozbě pronásledování svědčí skutečnost, že v Číně jsou nadále v provozu převýchovné pracovní tábory, které zadržují členy náboženských a duchovních skupin. Sám prožil sledování své osoby ze strany policejních orgánů. Rovněž si byl vědom systematického zadržování a persekuce ostatních křesťanů. Újmu jemu hrozící lze vzhledem k její intenzitě podřadit pod pojem pronásledování ve smyslu kvalifikační směrnice a zákona o azylu. Neměl možnost využít vnitřního přesídlení, resp. takovéto přesídlení by bylo naprosto neúčelné. Z informací dostupných o zemi původu vyplývá, že k pronásledování křesťanů dochází na celém území Číny. Vnitřní přesídlení by tak z hlediska ochrany před pronásledováním nebylo efektivním řešením. Žalobce odkázal na zprávu organizace China Aid, z jejíž statistik vyplývá, že pronásledování křesťanů probíhá masově ve všech částech země. Skutečnost, že vnitřní přesídlení v rámci Číny není možné, je známo žalovanému i z úřední činnosti, kdy v rámci žalobcem označených řízení vedených žalovaným byl čínským křesťanům ve skutkově i časově obdobných věcech azyl udělen. Strach z újmy ze strany čínského státu je odůvodněný, a to jak s ohledem na vlastní zkušenosti z bezprostředního okolí, tak s ohledem na dostupné informace o úrovni dodržování lidských práv a náboženských svobod v Číně. Tato hrozící újma pak dosahuje intenzity pronásledování ve smyslu ust. § 2 odst. 4 zákona o azylu.
3. Žalobce dále uvedl, že v posuzované věci je splněna podmínka selhání ochrany v zemi původu, což prokazují kromě jeho výpovědi i mnohé zprávy o stavu dodržování lidských práv a svobod v Číně. Tato podmínka je splněna již z toho důvodu, že samotný stát, odkud pochází, je původcem pronásledování křesťanů na jeho území, což je žalovanému známo z úřední činnosti. Žalobce uvedl, že v označených řízeních žalovaný vzal za prokázané, že vnitřní přesídlení čínských křesťanů v rámci Číny není možné. V dané věci nemůže být pochyb o tom, že je příslušný k náboženské skupině, která je v Číně systematicky pronásledována a její členové jsou podrobováni ponižujícímu zacházení, mučení a svévolnému trestání. V jeho případě se tak jedná o odůvodněný strach z pronásledování z azylově relevantního důvodu (náboženství).
4. Co se týče důvodů pro udělení humanitárního azylu, žalobce uvedl, že žalovaný konstatoval, že se humanitární azyl využije pouze ve chvíli, kdy by bylo zcela nehumánní azyl neudělit. Poznamenal, že s tímto tvrzením lze obecně souhlasit, avšak není mu zřejmé, proč se žalovanému jeví jako humánní vystavení jeho osoby důvodnému riziku zatčení, mučení nebo „zmizení“ ihned po příletu na území Číny.

5. Žalobce dále namítal, že žalovaný porušil ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu, neboť mu neudělil ani doplňkovou ochranu. V jeho případě jsou zjevné důvody, že v případě vrácení do Čínské lidové republiky, mu hrozí nebezpečí vážné újmy, tedy mučení a nelidské či ponižující zacházení či trestání. Je zde dána také hrozba jeho usmrcení, byť zřejmě ne ve formě uložení trestu smrti, nýbrž faktického usmrcení bez předchozího formálního procesu. Žalobce poznamenal, že ve spise je doložena zpráva Ministerstva zahraničí ČR, která vychází ze zprávy Velvyslanectví ČR v Pekingu. Tuto zprávu z června 2015 však žalovaný odmítl využít pro její zastaralost. Žalobce v žalobě citoval z této zprávy a namítal, že na základě ní je nutno udělit mu doplňkovou ochranu, obzvláště, když je tato zpráva ve shodě jak s důkazy provedenými, tak s důkazy, které žalovaný neprovedl. Žalovaný se současně nevypořádal s otázkou, zda jsou podobné obavy zmíněné v uvedené zprávě liché. Vzhledem k tomu, že žalovaný sám připouští problematický standard ochrany lidských práv v Číně, domnívá se, že bylo na žalovaném, aby prokázal, že by mu po návratu do země původu skutečně nebezpečí ze strany čínských orgánů a nebezpečí nelidského ponižujícího jednání nehrozilo. Žalobce poznamenal, že o obavě z návratu a o možnosti zmizení osob na území Čínské lidové republiky hovoří také celé spektrum jím doložených důkazů, jejichž překlad si žalovaný pro údajnou hospodárnost řízení nezajistil. Pro udělení doplňkové ochrany není nutné konstatovat faktické porušování zákazu mučení, nelidského a ponižujícího zacházení či trestání. Doplňková ochrana se udělí již v situaci, kdy jsou podstatné důvody domnívat, že porušení tohoto zákazu v případě vydání hrozí.
6. Žalobce dále namítal, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné, a to v prvé řadě z důvodu nesrozumitelnosti. Poukazoval na údajné závažné textové a formulační nedostatky, na to, že skutkové závěry jsou formulovány natolik obecně, že jsou zcela neurčité, nekonkrétní, vzájemně si odporují a protiřečí. Tvrdil, že z napadeného rozhodnutí vůbec nelze rozeznat, které důkazy vedly ke konkrétním skutkovým zjištěním a z jakých důvodů. Vytkl textové a formulační nedostatky a označil příslušné pasáže napadeného rozhodnutí, které jsou dle jeho názoru identické. Citoval z žalobou napadeného rozhodnutí formulace užitě žalovaným pro odůvodnění neprovedení důkazů. Dle jeho názoru je zjevné, že napadené rozhodnutí je zcela nepřezkoumatelné, nečitelné, nesrozumitelné. Žalovaný při posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany vycházel mimo jiné z jím doložených materiálů, aniž by tento svůj závěr jakkoli specifikoval. Není zřejmé, o kterých materiálech žalovaný hovoří. Žalovanému rovněž vytkl, že nezajistil překlad veškerých jím doložených materiálů a neakceptoval odůvodnění žalovaného, proč tak neučinil. Poukazoval také na to, že žalovaný na jedné straně neprovedl překlad listin, avšak na straně druhé tvrdí, že jejich obsah je zcela totožný s materiály, které sám opatřil. Mylná je argumentace žalovaného, že nikdy nebyl vystaven pronásledování a porušení základních lidských práv ze strany čínských orgánů a že neuvedl ani žádné konkrétní a relevantní skutečnosti, které by svědčily o tom, že by se na této situaci v případě návratu do Číny mělo něco změnit. Uvedl, že byl místní policií již před odletem sledován. Tato skutečnost ve spojení s medializací kauzy čínských křesťanů v České republice a jeho případným návratem po neudělení mezinárodní ochrany by pak jistě byla více, než dostačujícím podkladem pro jeho identifikaci ze strany čínské vlády.
7. Dle žalobce je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné rovněž ohledně prokázaného stavu a míry pronásledování křesťanů v Číně. Z napadeného rozhodnutí nelze zjistit

skutkové závěry, které správní orgán učinil o Číně. Žalovaný v odůvodnění pouze uvádí, co nepopírá a nezpochybňuje, avšak nečiní žádné pozitivní skutkové zjištění. Čína prezentovaná žalovaným na stranách 21 – 22 napadeného rozhodnutí je zemí, ve které dochází k zásadnímu porušování lidských práv a neúspěšným žadatelům o mezinárodní ochranu v případě návratu do vlasti mohou hrozit závažné důsledky. Skutkové závěry žalovaného o zemi původu jsou zcela nekonzistentní.

8. Žalobce žalovanému rovněž vytkl, že neprovedl jím navržené důkazy. Využil pouze omezené množství materiálu o zemi původu, přičemž ani ty nevyhodnocují zemi původu, jako bezpečnou. Přesto mu mezinárodní ochranu nepřiznal. Žalobce zdůraznil, že k důkazu navrhl Zprávu Ministerstva zahraničních věcí ze dne 17. 6. 2015. Tento materiál hovoří o zatýkání i mizení osob navrátilých se po neúspěšné žádosti o mezinárodní ochranu na území Číny. Žalovaný ovšem tento důkaz odmítl s odůvodněním, že je neaktuální. Přitom sám v napadeném rozhodnutí využívá zpráv pro rok 2015. Ve světle této zprávy, kterou žalovaný zcela ignoroval, byť byla součástí správního spisu, se jeví jako obzvlášť absurdní závěr žalovaného, že se žalobce nemá při návratu do Číny čeho obávat, neboť mu tam nehrozí jakékoli nebezpečí. O obavách z návratu a k možnosti zmizení osob na území Čínské lidové republiky hovoří celé spektrum jím doložených důkazů. Žalobce žalovanému rovněž vytkl, jakým způsobem se vypořádal s námitkou ohledně nepoužitelnosti Zprávy Ministerstva vnitra Velké Británie z roku 2016. Zdůraznil, že jeho výhrady směřovaly k tomu, že zpráva je postavena na britském soudním rozhodnutí, které je již překonáno vlastní soudní praxí. S námitkami se žalovaný vypořádal zcela nepřesvědčivě, resp. nevypořádal se s nimi vůbec.
9. Žalobce rovněž namítal, že žalovaný v napadeném rozhodnutí v rozporu s provedeným dokazováním učinil závěr, že jeho obava z návratu do země původu je iracionální. Poukázal na to, že tuto obavu zdůvodňoval mimo jiné medializací pobytu čínských křesťanů na území České republiky. Žalovaný bez jakýchkoli důkazů či podkladů konstruuje spekulace, z nichž má plynout, že on sám medializaci inicioval, aby pro sebe v řízení dosáhl lepších výsledků. To považuje za zcela neodůvodněné obviňování ze strany správního orgánu. Je rovněž naprosto nesmyslné se domnívat, že by se při případném návratu do Číny tamní orgány nezaměřily na rozpor mezi krátkodobým turistickým vízem, které mu bylo uděleno a na skutečnost, že více, než 2 roky pobýval v České republice.
10. Žalobce rovněž namítal, že správní orgán nesprávně vyhodnocuje jeho důvěryhodnost na základě proběhnuvších pohovorů. Poznamenal, že mnohdy neporozuměl otázce natolik jasné, aby byl schopen okamžitě odpovědět. Některá nedorozumění pak způsobila dojem nekonzistentnosti výpovědi.
11. Žalobce zdůraznil, že na území České republiky nepracuje, a ani nikdy nepracoval. Za spekulativní považuje závěr žalovaného, že je ekonomickým migrantem. Stejně tak ničím nepodložený je závěr o tvrzené organizované skupině.
12. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Uvedl, že mezi podklady zařadil dostatečné spektrum aktuálních informací z různých zdrojů, aby mohl své závěry opřít o spolehlivě zjištěný stav věci. V rozhodnutí uvedl, které doložené či navrhované materiály pro rozhodnutí nezařadil, včetně důvodů, jež jej k takovému kroku vedly. Vyslovil přesvědčení, že žalobce svým postupem na jeho právech

nezkrátil a jednal v souladu s judikaturou. Opakované konstatování o nezpochybňování obecně problematické situace křesťanských náboženských menšin a jejich věřících v Číně, zdůrazňující nicméně nezbytnost shledat individuální pronásledování ve smyslu konkrétních ustanovení zákona o azylu, je logickou reakcí správního orgánu v situaci opakovaných četných doložení nejrůznějších materiálů žalobcem a jeho zástupkyní. Žalobce při dokládání dokumentů uvedl, že v doložených materiálech není zmiňován a že články se přímo k jeho osobě nevztahují. Shledal-li správní orgán takové materiály jako nadbytečné a z důvodu hospodárnosti a efektivity správního řízení nepřistoupil k jejich překladu, nelze jeho postup označit jako nezákonný. K námitce žalobce, že v napadeném rozhodnutí některou pasáž citoval dvakrát, uvedl, že v jednom případě je konkrétní pasáž součástí zdůvodnění neudělení azylu a podruhé v rámci zdůvodnění neudělení doplňkové ochrany. Tato skutečnost nemůže způsobit nezákonnost rozhodnutí.

13. K okolnostem ohledně medializace celé věci žalovaný konstatoval, že nebyl iniciátorem medializace, naopak samotní jednotliví vyznavači církví, kteří v České republice žádají o mezinárodní ochranu, dobrovolně vystoupili v médiích a prezentovali vedení správního řízení v dané věci (např. v rámci internetové televize DVTv).
14. Za liché považuje žalovaný námitky ve vztahu k argumentaci týkající se zařazení Zprávy vydané Ministerstvem vnitra Velké Británie v březnu 2016 – Čína: Křesťané. V odůvodnění poukázal na to, že jde o jeden z řady dalších k věci shromážděných podkladů, v jejímž celkovém kontextu byl žalobcem předestřený azylový příběh posuzován. Správní rozhodnutí žalovaného není založeno na zmiňovaném precedentu. Uvedenou zprávu žalovaný považuje za jeden z objektivních, odborně ceněných a nezávislých zdrojů pro získání informací o situaci v Číně. Žalovaný dále uvedl, že důvodem pro nezařazení Zprávy Ministerstva zahraničních věcí ze dne 17. 6. 2015 je nejen její zastaralost, ale rovněž konstatování, že jde o jediný zdroj ze všech v závěru použitých informací o situaci v Číně, který činí obecné závěry bez dalších konkrétních specifikací a správní orgán nemůže pouze na něm založit své rozhodnutí. Z okolností odjezdu ze země popsaných samotným žalobcem se jeví logickou úvaha žalovaného, že žalobce mohl svou situaci řešit cestou vnitřního přesídlení v rámci historicky, sociálně i jazykově pro něho blízkého prostředí Číny, kde by navíc byl vlastním rodinným příslušníkem nepochybně blíže, než v Evropě. Žalovaný zdůraznil, že nemohl pominout ani fakt, že žalobce přistoupil k objasňování předložené nepravdivých informací zastupitelskému úřadu ČR a rovněž cizinecké policii na mezinárodním letišti Václava Havla v Praze až po konfrontování s kopií jeho žádosti o udělení víza, obsahující informace rozdílné od těch, které poskytl v řízení o mezinárodní ochraně. Žalovaný poznamenal, že žádost žalobce o udělení Schengenského víza je součástí správního spisu. Zdůraznil, že žalobce byl v rámci správního řízení ve věci žádosti o mezinárodní ochranu opakovaně poučen o povinnosti uvádět pravdivé a úplné informace, nezbytné pro zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. V odůvodnění popsal konkrétní skutečnosti a souvislosti nesvědčící o tom, že motivem odjezdu žalobce z vlasti byly jím tvrzené důvody. Žalovaný přitom odkázal na příslušnou pasáž odůvodnění napadeného rozhodnutí. Po zvážení všech ve věci podstatných skutečností konstatoval, že žalobce pouze využil znalostí o problematice pronásledování příslušníků některých náboženských menšin v Číně, aby svými

tvrzeními následně vygradoval svůj azylový příběh a vytvořil údajné obavy z návratu do vlasti, přičemž dle názoru žalovaného prezentované potíže značně nadhodnotil. Státní orgány v Číně měly dostatek času i prostředků k zadržení žalobce, pokud by o něho skutečně měly zájem. V rozhodnutí poukázal na souvislosti, na jejichž základě shledal tvrzení o zájmu čínských orgánů o osobu žalobce, jako nepřesvědčivé. Žalovaný zdůraznil, že pokud jde o individuální tvrzené pronásledování z důvodu náboženského vyznání nebo budoucí údajnou hrozbu v případě návratu do vlasti, neshledal ji důvodnou. Žalobce dle jeho slov hledala policie, on se musel schovávat, však nikdy policií nebyl zadržen. Problémy, kterým čelil, nedosahovaly intenzity pronásledování a nelze je označit za závažné porušení lidských práv. Žalobce nebyl vystaven jednání ani souběhu různých opatření svou povahou či opakováním dostatečně závažným, aby představoval vážné porušení základních lidských práv. Takové porušení z náboženských důvodů neshledal ani ve vztahu k minulosti, ani ve vztahu k možným obavám z jednání budoucího.

15. Skutečnosti představující okolnosti hodné zvláštního zřetele v případě žalobce shledány nebyly. Svě rozhodnutí řádně odůvodnil i ve vztahu k ust. § 14 zákona o azylu.
16. Co se týče posouzení důvodnosti žádosti z hlediska ust. § 14a zákona o azylu, žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 80/2007, z něhož citoval.
17. Za irelevantní považuje žalovaný navrhované důkazy odkazující na jiná řízení a rozhodnutí ve věci žádosti o mezinárodní ochranu podaných jinými osobami. Zdůraznil, že každá žádost o mezinárodní ochranu je správním orgánem vždy posuzována striktně individuálně na základě konkrétních skutkových okolností. Stejně tak tomu bylo i v případě žalobce. Lichá je námitka žalobce, že mu nebylo umožněno seznámit se s rozhodnutím v jeho rodném jazyce. Z protokolu o předání rozhodnutí plyne, že žalobce byl v uvedený den seznámen s obsahem rozhodnutí, a to v jazyce čínském za přítomnosti tlumočníka. Svým podpisem stvrdil, že rozhodnutí porozuměl.
18. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění, v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí žalovaným (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. V souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. soud o žalobě rozhodl bez nařízení jednání.
19. Předně krajský soud konstatuje, že napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů nebo nesrozumitelnost, ani netrpí jinou vadou (§ 76 s.ř.s.). V odůvodnění jsou uvedeny veškeré důvody výroku rozhodnutí, podklady pro jeho vydání a úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a aplikaci právních předpisů. Soud zastává názor, že žalovaný shromáždil dostatečné množství podkladů pro vydání rozhodnutí z věrohodných zdrojů, skutkový stav byl zjištěn řádně. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný rovněž vysvětlil, proč mezi podklady rozhodnutí nezařadil materiály předložené žalobcem a nepřistoupil k překladu těchto materiálů. Soud souhlasí s názorem žalovaného, že za situace, kdy nezpochybňoval obecnou problematickou situaci křesťanských náboženských menšin a jejich věřících v Číně, včetně žalobcem označené církve, a žalobce na dotaz správního orgánu uvedl, že jím předložené články se přímo o jeho osobě nezmiňují, a že dokumenty dokazují absenci

náboženské svobody v jeho vlasti, pak za situace, kdy si žalovaný opatřil dostatek podkladů z různých objektivních zdrojů, nemohly tyto materiály vznést nová další zjištění a přispět ke spolehlivě zjištěnému stavu věci. Shodně s žalovaným také soud zastává názor, že nebylo žádného důvodu k tomu, aby z podkladů pro vydání rozhodnutí byla vyloučena Zpráva Ministerstva vnitra Velké Británie – Čína: Křesťané z března 2016. Především tato zpráva pochází z objektivního a odborně respektovaného zdroje. Je třeba také zdůraznit, že se jednalo o jeden z podkladů pro rozhodnutí, z něhož žalovaný činil zjištění o situaci příslušníků náboženských menšin v Číně. Žalovaný rovněž odůvodnil, proč nezařadil zprávu Ministerstva zahraničních věcí ze dne 17. 6. 2015 mezi podklady pro rozhodnutí, vysvětlil, že tak učinil pro její zastaralost a také proto, že šlo o zdroj, který o situaci v Číně činí obecné závěry bez dalších konkrétních specifikací. Protože stav věci byl zjištěn bez důvodných pochybností a každá žádost o mezinárodní ochranu musí být posuzována striktně individuálně na základě konkrétních skutkových okolností, neprovedl soud žalobcem navrhované důkazy označenými rozhodnutími žalovaného, jimiž dle tvrzení žalobce mělo být vyhověno žádostem čínských křesťanů o azyl.

20. Ze správního spisu plyne, že žalovaný při svém rozhodování vycházel zejména z žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany a z jeho výpovědí, jím doložených materiálů, dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Číně, a to zejména se zaměřením na svobodu náboženství. Konkrétně se jednalo o Zprávu Ministerstva vnitra Velké Británie – Čína: Křesťané, z března 2016, Zprávu Ministerstva zahraničních věcí Velké Británie o lidských právech a demokracii za rok 2015, Kapitola IV: Prioritní země – Čína ze dne 21. 4. 2016, Výroční zprávu Ministerstva zahraničních věcí USA o svobodě vyznání v Číně za rok 2015 ze dne 10. 8. 2016, Výroční zprávu China Aid Association 2015, Pronásledování křesťanů a církví v Číně čínskou vládou, z března 2016, Výroční zprávu Amnesty International 2015/2016, Čína ze dne 24. 2. 2016, Zprávu Freedom House, Svoboda ve světě 2016 – Čína ze dne 27. 1. 2016, Výroční zprávu Human Rights Watch 2017, Čína ze dne 12. 1. 2017 a Informaci OAMP – Církev Boha všemohoucího, Historie, struktura a věrouka ze dne 23. 6. 2016. Co se týká zjištění z výpovědí žalobce a z výše uvedených podkladů soud v podrobnostech odkazuje na odůvodnění rozhodnutí žalovaného, neboť tam uvedená zjištění korespondují s obsahem správního spisu a jsou správná. Správní orgán vycházel z toho, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzenými důvody žádosti o udělení mezinárodní ochrany jsou obavy žalobce ze zadržení, uvěznění a ohrožení jeho života z důvodu skutečnosti, že je příslušníkem náboženské menšiny, konkrétně Církve Boha všemohoucího.
21. Krajský soud v obecné rovině uvádí, že azyl je výjimečný institut konstruovaný za účelem poskytnutí ochrany tomu, kdo z důvodů v zákoně stanovených pociťuje oprávněnou obavu z pronásledování ve státě, jehož je občanem. Azyl jako právní institut není univerzálním nástrojem pro poskytnutí ochrany před bezprávím, jakkoli surovým, hrubým a těžce postihujícím jednotlivce nebo celé skupiny obyvatel (viz nálezy Ústavního soudu IV.ÚS 12/04). Důvody, pro poskytnutí azylu jsou zákonem vymezeny poměrně úzce a nepokrývají celou škálu porušení lidských práv a svobod, která jsou jak v mezinárodním, tak ve vnitrostátním kontextu uznávána. Institut azylu je aplikovatelný v omezeném rozsahu, a to pouze pro pronásledování ze zákonem

uznaných důvodů, kdy je tímto institutem chráněna toliko nejvlastnější existence lidské bytosti a práva a svobody s ní spojené, třebaže i další případy vážného porušování ostatních lidských práv se mohou jevit jako natolik závažné, že by na ně taktéž bylo možno nahlížet jako na pronásledování (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 125/2005-46).

22. Podle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu, se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
23. Dle § 2 odst. 4 zákona o azylu se pronásledováním rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování. Dle ust. § 2 odst. 6 zákona o azylu se původcem pronásledování rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území, nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním.
24. Ve shodě s žalovaným ani soud nemůže pominout skutečnost, že žalobce přicestoval do České republiky na základě víza získaného za pomoci uvedení řady nepravdivých údajů a doložení víceméně padělaných, resp. nepravdivých dokumentů na zastupitelském úřadu České republiky v Pekingu. Tak jako žalovaný, i soud si je vědom toho, že osoba skutečně prchající před pronásledováním ve své vlasti může k jejímu opuštění využít padělaných dokladů či dokumentů, pokud by jinak nemohla z důvodu činnosti nebo nečinnosti orgánů země jejího původu odjezdu do zahraničí dosáhnout, ovšem o takovou situaci se v případě žalobce nejedná, neboť jediné nepravdivé informace a dokumenty doložil žalobce pouze ve vztahu k orgánům České republiky, resp. zastupitelskému úřadu České republiky, u něhož si žádal o udělení turistického víza, a následně pak na území České republiky vůči cizinecké policii na mezinárodním letišti Václava Havla v Praze, kde mohl okamžitě projevit svůj úmysl žádat o mezinárodní ochranu v České republice, ovšem žalobce v souladu se svým turistickým vízem prošel až na území České republiky a o mezinárodní ochranu požádal až později v Příjímacím středisku Zastávka u Brna. Navíc neinformoval správní orgán ani cizineckou policii z vlastního rozhodnutí a bezprostředně po zahájení řízení ve věci mezinárodní ochrany o tom, že uvedl nepravdivé informace pro potřeby udělení turistického víza, a tedy informace i o nepravdivých důvodech pro příjezd do České republiky, ale až poté, co byl ze strany správního orgánu konfrontován s kopií žádosti o udělení víza. Ta obsahovala řadu informací rozdílných od těch, které žalobce poskytl správnímu orgánu v řízení o mezinárodní ochraně, a ani dokumenty doložené k žádosti o udělení víza nekorespondovaly s jeho výpověďmi v rámci správního řízení, a to jak ohledně jeho zaměstnání v zemi původu, tak tamní finanční situaci, adrese jeho trvalého pobytu.

25. Krajský soud dále souhlasí se závěrem žalovaného, že nelze zcela vyloučit, že žalobce je příslušníkem označené církve a zcela se ztotožňuje s jeho závěrem, že žalobce nebyl v zemi původu z důvodu příslušnosti ke konkrétní náboženské skupině nikdy vystaven pronásledování ve smyslu § 2 odst. 4 zákona o azylu. Žalovaný se zabýval individuálním posouzením žádosti žalobce o mezinárodní ochranu, tedy okolností zda žalobce sám byl během svého života pronásledován ve smyslu § 2 odst. 4 zákona o azylu ze strany čínských státních orgánů pro svou náboženskou příslušnost, příp. zda může mít v případě návratu do vlasti odůvodněný strach z tohoto pronásledování. Žalobce ve své výpovědi v rámci popisu svého azylového příběhu poukazoval na neustálou svoji obavu ze zatčení. Vyslovil názor, že mu byl odposloucháván jeho mobilní telefon, tvrdil, že jej policie údajně hledala, avšak nikdy nebyl ze strany čínských státních orgánů či bezpečnostních složek zadržen či dokonce opakovaně zadržován či vězněn, ani nebyl ve své vlasti během života a není tam ani v současnosti trestně stíhán. Tvrdil, že byl pronásledován policií a zmínil, že v březnu 2015 přijela do bytu, kde se podílel na výrobě flash disků pro potřeby církve, policie, on však již v bytě nebyl a s přijíždějící policií se minul na ulici. Uváděl, že v důsledku toho se musel schovávat u spoluvěřících. Mobilní telefon mu měl být odposloucháván v listopadu roku 2015. Po 3 dnech po údajném odposlouchávání telefonu ho v místě konání náboženského setkání hledala policie. Od listopadu 2015 neměl žádné problémy. Tvrdil také, že ho hledala policie, on se musel schovávat, avšak nikdy policií nebyl zadržen. Dle názoru soudu žalovaný si zajistil dostačující přehled o situaci v zemi původu, o němž se mohou opírat skutková zjištění, informace o zemi původu jsou relevantní, důvěryhodné, vyvážené a přiměřeně aktuální a transparentní. Z informace Human Rights Watch ze dne 12. 1. 2017 plyne, že vláda v Číně omezuje praktikování náboženství na pět oficiálně uznaných náboženství a pouze v oficiálně uznaných náboženských prostorách. Vláda klasifikuje mnoho náboženských skupin, které nejsou pod její kontrolou, jako „kulty zla“. Ze Zprávy Freedom House, Svoboda ve světě 2016 – Čína ze dne 27. 1. 2016 se podává, že svoboda vyznání ze strany formálně ateistické komunistické strany Číny je přísně omezována. Všechny náboženské skupiny jsou povinny se registrovat u státní správy, která řídí jejich činnost, dohlíží na duchovenstvo a upravuje teologii. Některé skupiny včetně určitých buddhistických a křesťanských sekt jsou zakázány a jejich členové jsou pronásledováni, vězněni a mučeni. Mezi největší z nich patří duchovní hnutí Falun kung, jehož stoupenci byli i v roce 2015 nuceni čelit vazbě v zařízeních mimo zákonný systém za násilné obracení na víru nebo byli odsuzováni k dlouholetým trestům odnětí svobody. Postihováni pak byli i ti, kteří vystoupili na jejich obhajobu. Ze zprávy dále plyne, že ostatní neregistrované skupiny, včetně neoficiálních protestantských a římskokatolických kongregací, působí v legální šedé zóně. Některé jsou schopny se poklidně setkávat za tichého souhlasu místních správních orgánů, zatímco shromáždění jiných „domácích“ církví jsou naopak přepadána nebo vykazována ze svých shromaždišť. Výroční zpráva Amnesty International 2015/2016 ze dne 24. 2. 2016 hovoří o tom, že svoboda vyznání v Číně, byla i nadále je, systematicky potlačována, vláda pokračovala ve své kampani demolice kostelů a strháváním křesťanských křížů v provincii Če-ťiang. Ve zprávě o lidských právech a demokracii za rok 2015 vydané Ministerstvem zahraničních věcí Velké Británie ze dne 21. 4. 2016 se konstatuje, že v Číně docházelo i nadále k omezení aktivit občanské společnosti, omezování bohoslužeb a kulturních projevů menšin. Výroční zpráva China Aid

Association za rok 2015 z března 2016 obsahuje informaci o tom, že všechna vládní ministerstva zesílila v roce 2015 potlačování tzv. kultů a domácích církví, nejostřejší z těchto akcí byly zásahy proti křesťanství v provincii Če-ťiang. Domácí církve byly přísně sledovány a donucovány k připojení se k oficiální církvi. Ve Zprávě Ministerstva zahraničních věcí USA o svobodě vyznání za rok 2015 ze dne 10. 8. 2016 se hovoří o tom, že Ústava Číny stanoví, že občané mají svobodu náboženského přesvědčení, ale omezuje ochranu praktikování náboženské víry na „normální náboženské aktivity“ a nedefinuje pojem „normální“. V průběhu uplynulého roku (míněno ve vazbě na posuzované období) se nadále objevovaly zprávy, že státní orgány fyzicky týraly, zadržovaly, zatýkaly, mučily, odsuzovaly k trestu odnětí svobody nebo šikanovaly stoupence zaregistrovaných i nezaregistrovaných náboženských skupin za aktivity související s jejich náboženskou vírou a provozováním jejich náboženských praktik. Zpráva Ministerstva vnitra Velké Británie – Čína: Křesťané z března 2016 obsahuje informace o tom, že čínské úřady se snaží mít pod kontrolou všechny oblasti náboženského života. Omezování náboženských svobod a činností je rozsáhlé, existují ovšem také značné rozdíly v přísnosti omezení v jednotlivých regionech. Povinnost registrovat se u příslušných státních orgánů mají všechny náboženské skupiny. Protestantské skupiny, které nemají vazby na vlastenecké sdružení a katolíci vyznávající loajalitu k Vatikánu, nemají možnost registrovat se jako právnické osoby. Některé z nich se mohou scházet s tichým souhlasem místních úřadů, ale setkání „jiných domácích církví“ jsou rozháněna nebo jsou jejich členové vyháněni z míst, kde se scházejí.

26. Krajský soud v daných souvislostech odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Azs 71/2006-82, v němž NSS ohledně zkoumání odůvodnění strachu z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu uvedl, že je nutno aplikovat test „přiměřené pravděpodobnosti“. Přiměřená pravděpodobnost nežádoucího důsledku návratu do země původu je dána tehdy, bývá-li tento důsledek v případech obdobných případu žadatele, nikoli ojedinělý. K nežádoucímu důsledku v případech obdobných případu žadatele dochází natolik často, že s ním ten, komu takový následek hrozí, musí počítat jako s v celku běžným jevem, a nikoli jako s jevem toliko výjimečným, konec citace. Soud po zhodnocení výpovědí žalobce učiněných ve správním řízení a výše citovaných podkladů pro rozhodnutí souhlasí se závěrem žalovaného, že žalobci objektivně nikdo nebránil v jeho víře, resp. jejím vyznání, nedošlo u něho k žádnému ohrožení či porušení svobody jeho vyznání, ale ani k ohrožení jeho zdraví, života, osobní svobody či jiných jeho základních lidských práv a nebyl tedy v zemi pronásledován ve smyslu zákona o azylu. Současně neuvedl žádné skutečnosti, které by nasvědčovaly tomu, že se tak stane v případě jeho návratu do vlasti. Žalovaný zcela přiléhavě poznamenal, že žalobce opakovaně hovořil o tom, že jej hledali policisté a snažili se ho zatknout nebo zadržet, ale přesto kromě maximální změny bydliště, a to většinou jen v rámci jednoho regionu, nedělal žádná jiná speciální opatření, nikdy za dobu svého pobytu ve vlasti nebyl ze strany policie či jiných složek nalezen či dokonce zadržen. Dle názoru soudu v případě žalobce nebyly zjištěny žádné skutečnosti, na základě kterých by mohl žalovaný uzavřít, že žalobce byl ve vlasti pronásledován z azylově relevantních důvodů, nebo na základě nichž by bylo možno usoudit, že je přiměřeně pravděpodobné, že k porušení základních lidských práv a svobod žalobce s ohledem na jeho postavení ve společnosti, jeho názory a chování,

s přihlédnutím k jeho přesvědčení, může dojít v budoucnu. Krajský soud v daných souvislostech odkazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Azs 71/2006-82, č. j. 5 Azs 66/2008-42.

27. Žalovaný rovněž zcela přiléhavě podotkl, že žalobce cestoval za účelem vyřízení víza pro cestu do České republiky a samotného odletu ze země do Pekingu, kde se mu podle jeho výpovědi nic nestalo. Logickou je i úvaha žalovaného, že pokud by se žalobce skutečně obával možného zatčení ze strany čínských státních orgánů, je s podivem, že si k tomu vybral pekingské mezinárodní letiště, které je nepochybně jedním z nejlépe strážným a kontrolovaným místem. Ve shodě s žalovaným také soud dospěl k závěru, že žalobce nebyl v zemi původu z důvodu příslušnosti ke konkrétní náboženské skupině nikdy vystaven pronásledování ve smyslu § 2 odst. 4 zákona o azylu, tedy závažnému porušení jeho základních lidských práv ze strany čínských orgánů, a neuvedl ani žádné konkrétní a relevantní skutečnosti, které by svědčily o tom, že se na této jeho situaci v případě návratu do vlasti cokoliv změní. Soud se zcela ztotožňuje se závěry žalovaného, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu.
28. Žalovaný v řízení rovněž zkoumal, zda v případě žalobce nebyly dány důvody pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu, podle něhož jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu. K udělení azylu z humanitárních důvodů se opakovaně vyjadřoval Nejvyšší správní soud, např. lze odkázat na rozhodnutí č. j. 2 Azs 36/2005-48. Pokud žalovaný odůvodnil, že při posouzení rodinné, sociální, ekonomické situace a zdravotního stavu žalobce neshledal důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu, soud takovému závěru přisvědčuje, přičemž neshledal překročení mezí správního uvážení.
29. Soud přisvědčil žalovanému i ohledně nenaplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu. Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Podle § 14 odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnutí subsidiární ochrany a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování.

30. Při svém rozhodování žalovaný vycházel jak z informací od žalobce, tak z informací získaných v průběhu správního řízení a vypořádal se s nimi při posuzování otázky, zda žalobci hrozí pro případ návratu do vlasti skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu či ve smyslu článku 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Soud zastává názor, že žalovaný si opatřil informace o zemi původu z věrohodných zdrojů, žalovaný rozhodl na základě tvrzení žalobce, která vyhodnotil v kontextu informací získaných z různých zdrojů o situaci v zemi původu žalobce a dle názoru soudu přesvědčivě a v dostatečném rozsahu odůvodnil své rozhodnutí. Soud souhlasí s hodnocením žalovaného, že žalobce ač byl dle jeho sdělení příslušníkem označené církve, nebyl ze strany státních orgánů a bezpečnostních složek kontaktován, natož zadržen či opakovaně zadržován či vězněn, a ani v současnosti v zemi původu není trestně stíhán a nestal se ani terčem jakéhokoli jiného negativního jednání čínských státních orgánů či bezpečnostních složek vůči své osobě. Žalovaný přiléhavě poukázal na to, že žalobce přestože tvrdil, že byl policií hledán, že se ho snažili zatknout nebo zadržet, pak kromě maximální změny adresy bydliště, a to jen v rámci jednoho regionu, nedělal vlastně žádná jiná speciální opatření, nikdy za dobu svého pobytu ve vlasti nebyl ze strany policie či jiných složek nalezen či dokonce zadržen. I když se žalobce opakovaně obecně zmiňoval o zadržování členů křesťanských církví v Číně, o jednotlivých incidentech a o zadržení souvěrců, o nichž se dozvídal nebo dočítal z nejrůznějších zdrojů, pak on sám se terčem jakéhokoli podobného azylově relevantního jednání ze strany čínských státních orgánů nikdy nestal. Soud rovněž sdílí závěr žalovaného, že žalobce mohl k řešení své tvrzené situace s policií využít možnosti přesídlit do jiné oblasti či provincie v rámci Číny, a to za situace, kdy veškeré pátrání policie po něm se dle jeho tvrzení vztahovalo pouze na území jednoho města. Pominout nelze ani tu skutečnost, zmíněnou již výše, že žalobce cestoval za účelem vyřízení víza pro cestu do České republiky a samotného odletu ze země do Pekingu, kde se mu nic nestalo. Ve shodě s žalovaným také soud zastává názor, že pokud by čínské orgány skutečně a reálně pronásledovaly žalobce kvůli jeho víře, či o něho měly sebemenší zájem, když tvrdí, že by byl po návratu do vlasti zadržen, že čínské orgány a bezpečnostní složky měly po dobu jeho života v zemi původu bezesporu dostatek času, prostoru a prostředků, které by pro to mohly účinně využít. Nadto žalobci byl bez jakýchkoli problémů či překážek vydán cestovní pas pro potřeby jeho vycestování s biometrickými údaji včetně otisku prstů a fotografie. I to dle názoru soudu svědčí o naprostém nezájmu čínských státních orgánů o jeho osobu. Soud přisvědčil žalovanému, že právě v souvislosti s vydáním cestovního dokladu mohly čínské orgány či bezpečnostní složky žalobce, pokud o něho dle jeho tvrzení dlouhodobě usilovaly a pronásledovaly, nejen zadržet a znemožnit mu opustit vlast, a to pouhým nevydáním cestovního dokladu, což se ovšem nestalo, a ani při samotném vycestování žalobce neměl žádné problémy a nikdo mu ve vycestování z vlasti nebránil. I soud považuje za nepodloženou a čistě hypotetickou spekulaci a domněnku ohledně tvrzených obav ze zatčení čínskými státními orgány, s argumentací, že se do země původu žalobce nevrátil ve stanovené lhůtě, a že by se čínské státní orgány mohly navíc dozvědět, proč ze země vycestoval, tedy že je věřící. Žalobce kromě tohoto obecného tvrzení neuvedl a nepředložil žádné relevantní skutečnosti, z nichž by bylo možno dovodit reálnost takového nebezpečí, či že může s významnou pravděpodobností nastat. Ze shromážděných informací nelze dovodit, že by žalobce po svém návratu do vlasti byl zadržen a postižen za podání žádosti o mezinárodní

ochranu v České republice z náboženských důvodů. K obavám žalobce v souvislosti s medializací případu soud shodně s žalovaným zdůrazňuje, že nebylo prokázáno, ostatně nebylo ani tvrzeno, že by měl žalovaný s touto záležitostí cokoli společného. Žalovaný zcela přiléhavě poukázal na to, že to byli naopak zástupci žadatelů o azyl z Číny, resp. žadatelé osobně, kteří komunikovali s médii o svém případě, jak plyne z veřejně dostupných zdrojů. Žalovaný nepochybil, pokud po zhodnocení výpovědi žalobce o okolnostech jeho pobytu ve vlasti před odchodem ze země, posouzení jeho hlavních motivů k odchodu z vlasti a na základě výše citovaných aktuálních informačních zdrojů, nedospěl k závěru, že by žalobci v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 1 a odst. 2 zákona o azylu.

31. Pro úplnost odkazem na rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 3 Azs 156/2005-47, č. j. 2 Azs 168/2004-52 soud uvádí, že rozhodnutí správního orgánu se vždy vyhotovují v českém jazyce, neboť české právní předpisy neukládají správním orgánům povinnost překládat svá rozhodnutí do jiného jazyka.
32. Soud na základě výše uvedených závěrů žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
33. O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému prokazatelně v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Ostrava 30. 5. 2019

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně